

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. H.**, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2005, č. j. 59 Az 117/2004 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2005, č. j. 59 Az 117/2004 – 58, nebyl stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud usnesení odůvodnil tím, že v potvrzení o výdělkových a majetkových poměrech, které stěžovatel předložil, neuvedl žádné příjmy, ani majetek, který by vlastnil. Ze zprávy Policie České republiky ze dne 21. 6. 2005 však bylo zjištěno, že stěžovatel je ubytován v ubytovně P. 10, Š. 571, kde platí měsíčně za ubytování částku 1500 Kč. Na základě výše uvedeného zjištění dospěl krajský soud k závěru, že u stěžovatele nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, když má finanční prostředky na to, aby si platil ubytování v soukromí v této výši.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil s tímto usnesením nesouhlas a namítal, že před jeho vydáním krajský soud nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a v důsledku toho i nesprávně posoudil jeho žádost. Dále namítal, že důkazy, které si krajský soud opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné a nemohl tedy správně

usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Rozhodnutí tedy nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro něj. Stěžovatel řádně, včas a pravdivě vyplnil tiskopis ke zjištění osobních a majetkových poměrů a zaslal jej zpět krajskému soudu. Krajský soud si následně zjistil, že stěžovatel platí za ubytování na ubytovně 1500 Kč měsíčně a usoudil, že když je stěžovatel schopen platit si za ubytování, může si zaplatit i advokáta, ale už se vůbec nezajímal, kdo jej po dobu tohoto řízení v České republice podporuje, aby zde celou tuto dobu bez hladu a se střechou nad hlavou přečkal. Jsou to jeho známí a přátelé z Ukrajiny, kteří zde pracují a vydělávají peníze. Ale tito lidé mu odmítají zaplatit advokáta, na kterého má v jeho případě bezplatně nárok. Proto se domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud dovodil podle obsahu kasační stížnosti, že se stěžovatel dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se splnění podmínek pro ustanovení zástupce.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Podle § 35 odst. 7 věta prvá s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaných ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Jedná se o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se krajský soud zabýval splněním první zákonné podmínky, a když shledal, že není splněna, druhou podmínkou se již pro neúčelnost nezabýval.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinnost doložit nedostatek prostředků jednoznačně na účastníkovi řízení, aby soud mohl posoudit, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, uveřejněné pod č. 537/2005 Sb. NSS).

Podle stěžovatelem vlastnoručně vyplněného potvrzení o výdělkových a majetkových poměrech je bez příjmu a jakéhokoliv osobního majetku. Tato tvrzení však byla v rozporu se skutečností, že je ubytován v soukromí a jak následně krajský soud zjistil, což stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil, za toto ubytování platí měsíčně 1500 Kč měsíčně. Pokud by skutečně náklady spojené s ubytování stěžovatele v soukromí hradili jeho známí a přátelé,

jak tvrdil v kasační stížnosti, nic mu nebránilo v tom, aby tuto skutečnost uvedl. Krajský soud proto nepochybil, když dovodil, že stěžovatel musí mít nějaký příjem, když je schopen platit si ubytování v soukromí, a proto nesplňuje podmínky pro osvobození od soudního poplatku, a tím se i vylučuje splnění podmínky pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 7 s. ř. s.

Pokud stěžovatel namítal, že jej finančně podporují známí a přátelé z Ukrajiny, kteří zde pracují a vydělávají peníze, jedná se o námitku nedůvodnou, neboť z povahy kasačního řízení vyplývá, že Nejvyšší správní soud posuzuje důvodnost námitky ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, za kterého rozhodoval krajský soud, a ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, se nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu